

ЛУНИЧКАТА

Дѣдо Благой тупна Монката по рамото и пакъ за-
разправя:

— Дончето била едно малко, хубаво момиченце. Ко-
сата ѝ руса, руса, та чакъ позлатена, а очитѣ ѝ голѣми
и сини, като едри морски капки вода. Имала си Дончето
и братче — Косю. Съ голѣми очи, съ луничка на бузата,
подъ дѣсното око. Съ една такава луничка, каквато имашъ
ти, Монка, на лѣвото си рамо, ей тука.

И дѣдо Благой пакъ тупна Монката по рамото.

Монката впери очи въ ржката на дѣда си.

— Имамъ ли? Какво става съ онзи, който я има?

— Кое?

— Луничката. Гдето я ималъ и Косю.

— Нищо. Стой си. Косювата и тя си стояла. За нея
ти разправямъ. Веднѣжъ Дончето попитала Кося:

— Бате, какво ти се чернѣе на бузата, подъ дѣсното
око?

Косю напипалъ луничката, помислилъ и рекълъ:

— Това ми е дадено да си зная едно нѣщо.

Дончето се учудила, не разбрала и пакъ запитала:

— Какво да знаешъ?

Косю се натжилъ, навелъ глава и казалъ:

— Да зная, докога ще стоя при тебе, Донче. Щомъ
ми се загуби луничката, и азъ ще се загубя нейде. Ще
отида нейде много надалече. Презъ деветъ морета.